

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko (...) spółce ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. P. o przywrócenie naruszonego posiadania Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. przywrócił powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. posiadanie służebności gruntowej, obciążającej nieruchomości położoną w Ł. przy ulicy (...), stanowiącą działkę gruntu o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą za numerem (...), i polegającej na prawie przechodu i przejazdu do nieruchomości stanowiącej działki gruntu o numerach (...) i (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą za numerem (...), w ten sposób, że nakazuje pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. P. usunięcie w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia z działki gruntu o numerze (...) posadowionego wzdłuż granicy z działką gruntu o numerze (...) ogrodzenia panelowego wykonanego z profili zimnogiętych oraz kratownic stalowych obitych blachą o wysokości 3,40 metra i długości 35 metrów;

2. zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. P. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 373 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (wyrok k. 293, uzasadnienie k. 295- 297v)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością miała swoją siedzibę w J. gmina T.. (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS (...) k. 82- 87)

Apelację od powyższego wyroku wniosła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. wskazując, że jest następcą prawnym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

I/ naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1/ art. 233 § i k.p.c. - poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego oraz sprzeczne z zasadami logiki wyprowadzenie faktu z materiału dowodowego, polegające na uznaniu, że w dokumentacji projektowej, realizowanej przez powódkę inwestycji, obejmującej m.in. wybudowanie obiektu handlowego dla pozwanej, tj. w decyzji nr (...) z dnia 5 września 2002r. wraz z załącznikiem w postaci mapy (dalej „decyzja”), zaplanowano drogi dojazdowe do należącego do powódki budynku produkcyjno- handlowego z obu stron nieruchomości powódki i pozwanej (zachodniej i wschodniej), w tym między miejscami postojowymi parkingów okalających oba budynki, podczas gdy:

a/ z mapy będącej załącznikiem decyzji w żaden sposób nie wynika, że projektowane drogi są „drogami dojazdowymi” do budynku powódki, a w treści decyzji bezpośrednio wskazano, że inwestycja obejmie budowę m.in. dwóch wjazdów - -wyjazdów, drogi wewnętrznej oraz miejsc parkingowych;

b/ jeden z zaprojektowanych na mapie wjazdów znajduje się na nieruchomości (...) i jest zlokalizowany przy ul. (...), przy czym najkrótsza, najprostsza i bezpośrednia droga do nieruchomości powódki przebiega wzdłuż zachodniej granicy działki (...) i nie przebiega pomiędzy strefą intensywnej komunikacji pieszych z przystanków autobusowych i tramwajowych zlokalizowanych na

skrzyżowaniu u. (...) i (...), strefą wejścia do budynku pozwanej oraz miejscami postojowymi parkingu usytuowanego na nieruchomości (...);

2/ art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego na skutek wyciągnięcia z zeznań świadka M. J. (1), wniosków z nich niewynikających, a mianowicie, że przed postawieniem na działce (...) spornego ogrodzenia ruch odbywał się również ze wschodniej strony nieruchomości pozwanej, tj. wzdłuż ulicy (...), co dotyczyło szczególnie osób korzystających z przystanku tramwajowego znajdującego się na skrzyżowaniu u. (...) i (...), w sytuacji gdy z zeznań świadka M. J. (1) oraz zeznań strony powodowej nie wynikają okoliczności wskazane przez Sąd;

3/ art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez wywiedzenie z zebranego materiału dowodowego (m.in. zeznania świadka M. R.) wniosków z niego niewynikających a nawet z nim sprzecznych, tj. jakoby ogrodzenie pomiędzy działką powódki i pozwanej uniemożliwiło przechód i przejazd wschodnią częścią działki pozwanej oznaczonej numerem (...), blokując zarówno jezdnię jak i chodnik, podczas gdy:

a/ z zeznań świadka M. R. nie wynikają wszystkie okoliczności wskazane przez Sąd, a świadek zeznał m.in., że od strony ul. (...) (strona wschodnia nieruchomości pozwanej) jest chodnik umożliwiający dojście do nieruchomości powódki oraz że powódka wykonała zjazd z ul. (...) na nieruchomość powódki;

b/ z zeznań świadka M. J. (2) wynika, że z ul. (...) na działkę powódki jest zjazd i zjazd ten obejmuje również chodnik dla pieszych.

4/ art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez błędną, wybiórczą ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na przyjęciu, że z uwagi na wzniesienie przez pozwaną spornego ogrodzenia piesi korzystający z przystanku tramwajowego na skrzyżowaniu u. (...) i (...) są zdezorientowani co do możliwości dodarcia do obiektów handlowych funkcjonujących w budynku powódki, w sytuacji gdy:

a/ z zeznań świadka M. J. (2) wynika, że obecnie klienci docierają na nieruchomość powódki różnymi drogami w zależności od środka transportu i skąd kierunku z którego docierają, przykładowo zjazdem z ul. (...), od strony zachodniej od ul. (...), od ul. (...) (strona zachodnia), od ul. (...) (strona południowo zachodnia);

b/ z zeznań świadka M. J. (2) wynika, że z ul. (...) na działkę powódki jest zjazd, a zjazd ten obejmuje również chodnik dla pieszych;

5 art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego, tj. pisma pozwanej z dnia 1 marca 2013 r. skutkiem czego Sąd ustalił, że pozwana podjęła samodzielne kroki, z pominięciem umowy stron lub orzeczenia Sądu, w celu zmiany sposobu wykonywania przez powódkę posiadanej przez nią służebności przejazdu i przechodu, w sytuacji gdy pismo pozwanej stanowiło jedynie oświadczenie wiedzy osób na nim podpisanych i wskazywało jedynie na zmianę organizacji ruchu, a nie zmianę sposobu wykonywania przez powódkę służebności;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

6/ art. 285 § 2 k.c. stanowiącego, że służebność gruntowa może mieć jedynie na celu zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej lub jej oznaczonej części, poprzez jego niezastosowanie w ustalonym stanie faktycznym, a co za tym idzie nieuwzględnienie, że celem ustanowienia służebności gruntowej na nieruchomości obciążonej może być jedynie zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej, przy czym wspomniana użyteczność powinna mieć charakter gospodarczy, a nie tylko służyć wygodzie powódki jako właściciela nieruchomości władnącej;

7/ art. 352 k.c. w zw. z art. 344 § 1 k.c. - poprzez uwzględnienie roszczenia powódki

o przywrócenie stanu poprzedniego i nakazanie pozwanej usunięcia ogrodzenia panelowego, pomimo że przed posadowieniem ogrodzenia panelowego na działce (...) powódka nie posiadała służebności przejazdu i przechodu przez działkę (...)

o nr (...) po obu stronach posadowionego na tej działce sklepu (...) (wschodniej i zachodniej), a przejazd stroną wschodnią służył co najwyżej wygodzie powódki, a na zwiększał użyteczność jej nieruchomości;

8/ art. 288 k.c. stanowiącego, że służebność gruntowa powinna być wykonywana w taki sposób, żeby jak najmniej utrudniała korzystanie z nieruchomości obciążonej poprzez jego niezastosowanie w ustalonym stanie faktycznym, a co za tym idzie nieuwzględnienie że wykonywanie przez powódkę służebności przejazdu

i przechodu wzdłuż zachodniej granicy działki pozwanej jest sposobem wykonania służebności, który najmniej utrudnia korzystanie z nieruchomości pozwanej;

9/ art. 5 w zw. z art. 287 k.c. - poprzez ich niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i w konsekwencji przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki nadużycia prawa podmiotowego przez powódkę, w sytuacji gdy żądanie przez powódkę usunięcia ogrodzenia z działki pozwanej jest sprzeczne przede wszystkim z zasadami poszanowania cudzej własności, proporcjonalności jak i z zasadami uczciwego obrotu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,

2/ zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania przed sądami obu instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie wniosła o:

3/ uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej.

Uzasadniając następstwo prawne po stronie pozwanej apelująca zawiadomiła, że z dniem 1 września 2015 roku doszło do podziału pozwanej spółki (...) sp.

z o.o. przeprowadzonego w trybie art. 529 § i pkt. 4 Kodeksu spółek handlowych, tj. podziału poprzez wydzielenie, polegającego na przeniesieniu zorganizowanej części przedsiębiorstwa spółki (...) sp. z o.o. na spółkę (...)

sp. z o.o. Jako dowody na powyższe okoliczności wskazała: wydruk z KRS dla (...) sp. z o.o., wydruk z KRS dla (...) sp. z o.o.

Zdaniem skarżącej, w następstwie podziału przez wydzielenie spółki (...) sp. z o.o. doszło do ogólnego następstwa prawnego, mocą którego na rzecz spółki (...) sp. z o.o. przeszła w szczególności nieruchomość składająca się z działki ewidencyjnej nr (...), obręb (...), położonej przy ul. (...) w Ł., dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieście w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz znajdujący się na niej obiekt (...), będące przedmiotem sporu

w niniejszej sprawie (art. 531 § i k.s.h.) - a spółka przejmująca (...) sp. z o.o. stała się stroną postępowania w niniejszej sprawie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 roku o sygn. akt III CSK 181/13 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 roku o sygn. akt II CSK 356/11).

Jako dowody na powyższe okoliczności apelująca wskazała: oświadczenie spółek (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. wraz z pełnomocnictwami. (apelacja k. 305 - 319)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w J. z dnia 1 lutego 2016 roku została przekształcona w spółkę komandytową: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa

z siedzibą w J. na podstawie art. 551 § 1 k.s.h. (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS (...) k. 364-366)

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. (odpowiedź na apelację k. 372-374)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

W wyroku z dnia 1 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy wpisał błędnie jako siedzibę pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością T.. Siedzibą pozwanej wpisaną do KRS są J., gmina T..

Sąd Okręgowy na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. z urzędu sprostował oczywistą omyłkę zawartą w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w miejsce trzykrotnie błędnie wpisanej siedziby pozwanej: T. P. wpisał prawidłową: J.;

Apelacja (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w J. (następcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.) podlega odrzuceniu, ponieważ apelująca nie wykazała, że nabyła prawo użytkowania wieczystego działki gruntu o numerze (...) położonej w Ł. przy ulicy (...).

Zgodnie z art. 373 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli dostrzeże braki, do których usunięcia strona nie była wezwana, zażąda ich usunięcia.

W razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie apelacja ulega odrzuceniu.

Stosownie do treści art. 370 k.p.c. Sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisane go terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Podział spółki kapitałowej dokonany na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. nie wpływa na bieg sprawy z udziałem tej spółki jako strony. Przepis art. 531 § 1 k.s.h. reguluje tylko sukcesję materialnoprawną, podczas gdy sukcesja procesowa spółki przejmującej w miejsce spółki dzielonej, jako rezultat tej sukcesji materialnoprawnej, wchodzi w rachubę na warunkach określonych w art. 192 pkt 3 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r., V CSK 524/15, opubl. Biul. SN 2016 nr 6, GP, www.sn.pl, Legalis, w wyroku z dnia 11 lutego 2016 r. V CSK 344/15, opubl. Biul. SN 2016 nr 5, GP, www.sn.pl, Legalis, a wcześniej w postanowieniu z 18 lutego 2009 r., I CZ 7/09, opubl. Legalis i w wyroku z 8 kwietnia 2009 r., V CSK 410/08, opubl. Legalis).

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym sprawę podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyżej wymienionych orzeczeniach oraz przedstawioną w nich poniższą argumentację.

Następstwo materialnoprawnym może pozostawać bez wpływu na bieg sprawy, otwierając tylko drogę do następstwa procesowego osoby trzeciej w miejsce strony procesowej w razie wystąpienia przesłanek wynikających z art. 192 pkt 3 k.p.c. Decydujące dla oceny następstwa procesowego jest to, czy założone następstwo materialnoprawne wiąże się z utratą bytu prawnego przez stronę procesową mającą być poprzednikiem prawnym (mortis causa), czy też nie wiąże się ono z utratą tego bytu przez tę stronę (inter vivos). Bez znaczenia dla oceny następstwa procesowego i jego podstawy jest natomiast zakres przedmiotowy założonego następstwa materialnoprawnego, tj. to, czy ma ono charakter uniwersalny, w tym częściowo uniwersalny, czy syngularny. Założone następstwo prawne mortis causa w zakresie przedmiotu sporu z istoty rzeczy może powodować wyłącznie - dochodzące do skutku z mocy prawa, automatycznie - następstwo procesowe. Wobec utraty bytu prawnego przez stronę procesową mającą być poprzednikiem prawnym postępowanie nie może już być kontynuowane z jej udziałem i konieczne jest, aby toczyło się z udziałem osoby trzeciej mającej być następcą prawnym.

Z kolei następstwo prawne *inter vivos*, a takie występuje w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy, pozostaje bez wpływu na tok postępowania; wchodzące

w rachubę w takim wypadku następstwo procesowe wymaga - ze względu na interesy tych podmiotów - zgody obu dotychczasowych stron procesowych oraz mającej być następcą prawnym osoby trzeciej, która musi wyrazić wolę wstąpienia do procesu na miejsce zbywcy. Przez pryzmat tej funkcji należy zatem interpretować zawarte w art. 192 pkt 3 k.p.c. sformułowanie, że przepis ten dotyczy takiej sytuacji, w której nastąpiło zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem. Odstępstwa od tych ogólnych reguł mogą wynikać tylko z wyraźnych przepisów o charakterze szczególnym.

Odnosząc te ogólne uwagi do sytuacji, w której założone następstwo prawne w zakresie przedmiotu sporu wynika z podziału przez wydzielenie będącej stroną procesową spółki kapitałowej, należy podkreślić, że jest to wypadek następstwa prawnego *inter vivos*, wobec czego nie skutkuje on - z mocy prawa - następstwem procesowym spółki przejmującej w miejsce spółki dzielonej i pozostaje bez wpływu na tok postępowania; spółka przejmująca mogłaby tylko, o ile wykazałaby inicjatywę

w tym kierunku, wstąpić do postępowania w miejsce spółki dzielonej za jej zgodą oraz za zgodą strony przeciwnej (art. 192 pkt 3 k.p.c.). Oceny tej nie zmienia art. 531 § 1 k.s.h. w zw. z art. 529 § 1 pkt 4 i § 2 k.s.h., ponieważ reguluje on wyłącznie sukcesję materialnoprawną i nie odnosi się w ogóle do sukcesji procesowej, co wynika z brzmienia tego przepisu. Nie ma w nim mowy o wstąpieniu do toczących się postępowań sądowych.

Na spółkę uczestniczącą w podziale (przejmującą, nowo zawiązaną) albo spółkę wydzieloną przechodzą tylko te prawa i obowiązki spółki dzielonej, stanowiące część jej majątku, które zostały wyraźnie określone (opisane) w planie podziału (art. 534 § 1 pkt 7 k.s.h.) i jednoznacznie przyporządkowane (przypisane) w tym planie konkretnej spółce uczestniczącej w podziale albo spółce wydzielonej. Jeżeli plan podziału nie zawiera wyraźnego określenia danego prawa lub obowiązku spółki dzielonej, a tym samym przydzielenia tego prawa czy obowiązku konkretnemu następcy prawnemu, to tzw. nierozdzielone składniki majątku spółki stanowią - w wypadku podziału przez rozdzielenie - współwłasność w częściach ułamkowych spółek uczestniczących w podziale (art. 531 § 1 k.s.h.) albo pozostają - w wypadku podziału przez wydzielenie - nadal w spółce dzielonej (art. 529 § 1 pkt 4 w zw. z art. 531 § 1 k.s.h.).

Na podstawie art. 192 pkt 3 k.p.c. nabywca rzeczy lub prawa, objętych sporem, może wejść na miejsce zbywcy. Skuteczność takiego przekształcenia uzależniona jest od zgody obu stron postępowania, tj. zbywcy i jego przeciwnika oraz samego nabywcy (por. W. Broniewicz, *Następstwo procesowe w polskim procesie cywilnym*, Warszawa 1971, s. 83). Zgoda stron na rozważane przekształcenie podmiotowe nie musi być wyrażona wyraźnie. Może ona zostać przejawiona w sposób dorozumiany przez każde zachowanie, które wskazuje z dostateczną pewnością, że strona nie sprzeciwia się wstąpieniu innej osoby do sporu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2008 r., II CSK 134/08, opubl. Legalis).

Artykuł 192 pkt 3 k.p.c. ma charakter procesowy. Ma zastosowanie, gdy strona powoła się na zdarzenie, które, według prawa materialnego, zdolne jest wywołać następstwo prawne czyli przejście uprawnienia lub obowiązku, stanowiącego przedmiot postępowania, na inny podmiot. Kwestia zaś czy istotnie, w płaszczyźnie prawa materialnego, doszło do następstwa, jest badana w toku procesu i doznaje wyrazu

w treści rozstrzygnięcia. Dla przyjęcia, że istnieje, w rozumieniu powołanego przepisu, związek pomiędzy żądaniem pozwu a zbytą przez stronę, po wszczęciu postępowania, rzeczą lub prawem, istotna jest ocena, czy zbycie doprowadziło do przeniesienia na inny podmiot tego prawa, z powołaniem się na które powód zgłasza żądanie. Jeżeli zatem uprawnienie powoda, odzwierciedlone w żądaniu, uzasadnione było twierdzeniami o przysługiwaniu powodowi prawa własności wieczystego użytkowania, to powołanie się przez powoda na zdarzenie prowadzące do przeniesienia tego prawa na inny podmiot, czyni ten podmiot nabywcą i następcą w procesie.

Pojęcie „zbycia” kodeks traktuje szeroko, obejmując nim wszelkie wypadki przejścia własności i prawa; zarówno z mocy ustawy, jak i z mocy umowy (np. sprzedaż, cesja praw itp.).

Artykuł 192 pkt 3 k.p.c. ma zastosowanie, gdy strona powoła się na zdarzenie, które, według prawa materialnego, zdolne jest wywołać następstwo prawne, czyli przejście uprawnienia lub obowiązku, stanowiącego przedmiot postępowania, na inny podmiot. Dla przyjęcia, że istnieje, w rozumieniu tego przepisu, związek pomiędzy żądaniem pozwu a zbytą przez stronę, po wszczęciu postępowania, rzeczą lub prawem, istotna jest ocena, czy zbycie, w płaszczyźnie prawa materialnego, doprowadziło do przeniesienia na inny podmiot tego prawa, z powołaniem się na które powód zgłasza żądanie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2012 r., II CSK 306/11, opubl. Legalis).

Zdarzenie, które, według prawa materialnego, zdolne jest wywołać następstwo prawne czyli przejście uprawnienia lub obowiązku, stanowiącego przedmiot postępowania, na inny podmiot wymaga udowodnienia.

Załączone do apelacji dokumenty nie stanowią dowodu na okoliczność, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. nabyła prawo użytkowania wieczystego działki gruntu o numerze (...) położonej w Ł. przy ulicy (...) obciążonej służebnością gruntową.

Z informacji odpowiadających odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS nr (...) (dotyczącej (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.) oraz KRS nr (...) (dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w J.) wynika jedynie, że nastąpił podział spółki (...) sp. z o.o. (spółka dzielona) z siedzibą w J. poprzez wydzielenie w trybie art. 529 § 1 pkt 4 kodeksu spółek handlowych i przeniesienie wyodrębnionego w strukturze organizacyjnej spółki dzielonej pionu ekspansji, stanowiącego zorganizowaną część przedsiębiorstwa spółki dzielonej, składającą się z organizacyjnie, finansowo

i funkcjonalnie wyodrębnionego zespołu składników materialnych i niematerialnych, praw i zobowiązań niezbędnych do prowadzenia działalności poprzez powierzchnie handlowe i centra dystrybucyjne, mogącego stanowić niezależne przedsiębiorstwo

w rozumieniu art. 55⁽¹⁾ ustawy kodeks cywilny na rzeczach spółki pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. (spółka przejmująca). Uchwała nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki dzielonej oraz uchwała nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki przejmującej w przedmiocie podziału zostały podjęte dnia 20 sierpnia 2015 roku.

Wspólne oświadczenie spółek z dnia 28 stycznia 2016 roku jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i stanowi jedynie dowód, że osoby, która je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumencie.

Plan podziału nie został załączony do akt. W tej sytuacji nie jest wiadome jakie prawa i obowiązki spółki dzielonej wstąpiła spółka przejmująca (art. 531 § 1 k.s.h.).

Skutki podziału pozwanej przez wydzielenie dla niniejszego postępowania mają znaczenie dla oceny dopuszczalności apelacji. Chodzi o to, czy pozwana wskutek podziału przez wydzielenie zachowała status strony postępowania i tym samym legitymację do wniesienia apelacji od wyroku z dnia 1 grudnia 2015 r., czy też doszło do następstwa procesowego i wstąpienia w jej miejsce (...) spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. a następnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w J.. Zagadnienie to podlega badaniu przez Sąd Okręgowy z urzędu w każdym stadium postępowania apelacyjnego niezależnie od rodzaju oraz sposobu formułowania zarzutów przez stronę w apelacji albo w odpowiedzi na nią.

Powództwo o przywrócenie posiadania rzeczy nie może być skutecznie dochodzone przeciwko osobie, która naruszyła posiadanie rzeczy, jeżeli w toku sprawy przeniosła posiadanie tej rzeczy na inną osobę (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia

29 czerwca 2016 r., III CZP 25/16, opubl. www.sn.pl, Biul. SN 2016 nr 6, GP, Legalis).

Powyższe stanowisko należy wprost odnieść do powództwa o przywrócenie posiadania służebności gruntowej.

Legitymację do wniesienia apelacji mają zawsze osoby, w stosunku do których został wydany wyrok, niezależnie od tego, czy faktycznie występowały w charakterze stron w procesie czy też do oznaczenia ich w wyroku jako stron procesu doszło

z naruszeniem przepisów postępowania. Apelacja jest niedopuszczalna z innych przyczyn jeżeli została wniesiona przez podmiot nieuprawniony (np. przez osobę, która nie jest stroną w danej sprawie).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w J. nie udowodniła, że w toku procesu nabyła prawo użytkowania wieczystego działki gruntu o numerze (...) położonej w Ł. przy ulicy (...), a więc nie mogła skutecznie wstąpić do procesu w miejsce pozwanej na podstawie art. 192 pkt 3 k.p.c. a w konsekwencji apelacja została wniesiona przez podmiot nieuprawniony.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w J. jest następcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.

Spółka przekształcana staje się spółką przekształconą z chwilą wpisu spółki przekształconej do rejestru (dzień przekształcenia). Jednocześnie sąd rejestrowy z urzędu wykreśla spółkę przekształcaną (art. 552 k.s.h.

Zgodnie z art. 553 § 1 k.s.h., spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej, co oznacza, że zarówno przed jak i po przekształceniu mamy do czynienia z tym samym podmiotem, który jedynie zmienia swą formę prawną. Istnieje zatem tożsamość podmiotu przekształcanego i przekształconego (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 września 2014 r., I PK 12/14, opubl. Legalis)

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie na podstawie art. 370 k.p.c w związku z art. 373 k.p.c. odrzucił apelację.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

Zasądzoną kwotę stanowi wynagrodzenie pełnomocnika powódki będącego radcą prawnym, które ustalone zostało na podstawie § 5 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).